

— Това не съм казал, възразил Хайнц. Аз казвам, че само едно нещо не мога да правя: **не мога да лъжа.**

— Но ти сè пак лъжеш! казал царя. Винаги може да се лъже.

— Така мислите вие, възразил Хайнц. — Това е ваша работа. Позволете да мисля и аз, както желая.

В това време черната котка скочила покрай стола на княгинята. Хайнц извадил меч си, махнал с него и отрязал крайните косъмчета на опашката ѝ.

— Ах, моята Маца! извикала княгинята. Какво я направихте?

Но котката не усетила нищо, седнала на припек и заблизо зала панджите си.

Царя съгледал свирката на Хайнца и казал:

— Както виждам, ти можеш и да свириш! Сигурно си добър свирач?

— Както чукулигата, тжй и сипката пеят по-хубаво от мене, възразил Хайнц. — Сè пак аз ще ви посвирия нещо.

И той засвирил. И долетяли птичките от градината и кацнали на отворения прозорец да слушат. Котката мигала с очи, като че ли искала да каже: „Не е лошо, не е лошо от един обикновен служител“. Дори и мухите по прозорците бръмчели съвсем тихо, за да могат да слушат. Княгинята стояла с отворена уста и с череша в ръка. Толкова била се захласнала в свирнята на Хайнца.

И кога той свършил, тя казала: „Като че ли слушах, как леда се топи, как сипките чуруликат и как рибите играят.“

— Да, това именно исках да ви изсвирия, казал Хайнц.

Княгинята седяла с насълзени очи и изглеждала твърде уморена.

Царя пак запитал Хайнца:

— Какво ще кажеш — нали е хубава моята дъщеря?

— Не е лоша, отговорил Хайнц, но аз съм виждал по-хубави момичета.

Тогава царкинята кипнала от яд и скочила тжй бързо, че кошницата с черешите паднала на пода. Тя почнала с бързи крачки да ходи из стаята. . . .

— Можеш да останеш на служба у мене, казал царя. Тази нощ ще останеш да пазиш. Но, преди това, да вечеряме, защото от тези разправии аз премалях от глад.

Хайнц тръгнал след царят и княгинята, и те влезли в голямата царска трапезария. Хайнц трябвало да седне долу на масата на другите царски служители. Последните го гледали презрително, защото не бил облечен в хубави дрехи като тях, ами